

ע"פ 2693/22 - ניסים פינס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 2693/22 - ז'
ע"פ 6426/21
ע"פ 2612/22

לפני:

כבוד השופטת ר' רונן

המערער:

ניסים פינס

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה מטעם המערער לביטול זמני של צו עיכוב
יציאה מהארץ

בשם המערער:

עו"ד עדי ברקאי

בשם המשיבה:

עו"ד אופיר טישלר

החלטה

1. בפניי בקשה לביטול זמני של צו עיכוב היציאה מהארץ שהוצא כנגד המערער בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בת"א 13268-09-15 (כב' השופטת ט' חיימוביץ'), וזאת כדי שיתאפשר לו לצאת מהארץ לטיול יחד עם רעייתו ובתו במהלך חופשת חג הפסח.

2. ביום 7.3.2022 הורשע המערער בעבירות של רישום כוזב במסמכי תאגיד, ובארבע עבירות של השמטת הכנסה ופעולה במרמה, עורמה ותחבולה בכוונה להתחמק ממס, ונידון לעונש של 11 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים

וקנס כספי. בגזר הדין נקבע כי המערער יתייצב לריצוי עונשו ביום 1.5.2022, ועד אז הוטל עליו צו עיכוב יציאה מהארץ.

המערער הגיש ערעור לבית משפט זה הן כנגד הכרעת הדין והן כנגד גזר הדין. המשיבה הגישה ערעור על זיכוי של המערער מעבירות של קבלת דבר במרמה והלבנת הון. הדיון בערעורים בעניינו של המערער ושל אחרים שהיו מעורבים בפרשה קבוע בפני בית משפט זה לימים 17-19.4.2023.

3. ביום 25.4.2022, בהסכמת המשיבה, הורה בית משפט זה (השופט ע' גרוסקופף) על עיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שהוטל על המערער עד להכרעה בערעור על גזר הדין.

4. בבקשה הנוכחית עותר המערער כי בית המשפט יורה על ביטול זמני של צו עיכוב היציאה מהארץ שהוצא כנגדו. זאת כדי שיתאפשר לו לצאת מהארץ לטיול עם רעייתו ועם בתו במהלך חופשת חג הפסח. המערער טוען כי במהלך שבע שנות ניהול המשפט, הוא היה חופשי לצאת מהארץ, וכי הוא התייצב לכל אחת מהשיבות בעניינו (פרט לאלה מהן הופטר). בכל אותה תקופה הוא לא הפר כלל את אמונו של בית המשפט או ניצל לרעה את חופש התנועה שניתן לו. עוד הוא מצוין כי תקופת המאסר שנגזרה לו היא קצרה, ולפיכך לא נשקפת ממנה סכנת הימלטות. המערער מוסיף כי מרכז חייו בישראל, וכי בכוונתו להעמיד ערבויות מתאימות להבטחת שובו לארץ בחלוף 14 ימים מיציאתו ובכלל זה ערבות צד ג'.

5. המשיבה מתנגדת לבקשה. לשיטתה, הגם שהסכימה בעבר ליציאתו של המערער מהארץ, הרי שבשלב זה, לאחר שהמערער הורשע בחלק מהעבירות בגין הועמד לדין והושת עליו עונש מאסר; וכאשר הוגש ערעור נגד זיכוי מעבירות נוספות - יש לדחות את הבקשה. זאת, בשים לב לכך שמטרת הנסיעה המוצהרת היא חופשה בחו"ל והיא אינה מגלה אינטרס חיוני המצדיק את מתן ההיתר ליציאה מהארץ.

6. לאחר עיון בבקשה ובתגובה לה, ולאחר שהצדדים הסכימו כי אדון בבקשה על בסיס הכתובים, אני סבורה כי דין הבקשה להידחות.

נקודת המוצא להכרעה היא כי יציאתו מהארץ של מי שהורשע והוטל עליו עונש מאסר שריצוי עוכב עד להכרעה בערעור, יתאפשר רק במקרים חריגים ונדירים. מדובר במקרים בהם ישנו צורך אנושי מיוחד, טיפול רפואי דחוף או צורך נדיר כבד משקל (ראו ע"פ 2452/16 מנשה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (13.9.2016)). הרציונל מאחורי כלל זה נוגע להנחה כי לגבי מי שהורשע ונידון לעונש של מאסר, קיים סיכון אינהרנטי להימלטות. כמו כן, מתן אפשרות יציאה מהארץ למי שהוטל עליו עונש מאסר עלול להביא לפגיעה אפשרית באמון הציבור במערכת אכיפת החוק ובהרתעתם של עבריינים פוטנציאליים, שכן היא עשויה לשדר מסר חברתי המפחית ממשמעותה של ההרשעה (ראו ע"פ 8465/15 בן זקן נ' מדינת ישראל, פסקאות 10-11 (17.1.2016)).

7. בענייננו, המערער מצהיר כי ברצונו לצאת מהארץ לצורך חופשה משפחתית במהלך חג הפסח. אינני סבורה כי צורך זה, הגם שהוא מובן וטבעי, מצדיק סטייה מהכלל. אכן, יש משקל לכך שהמערער היה חופשי לצאת מהארץ בפרק הזמן שבו נוהל ההליך כנגדו, אך משנגזר דינו, נקודת האיזון משתנה, ולא עומדת לו עוד חזקת החפות.

לפיכך, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ה' בניסן התשפ"ג (27.3.2023).

ש ו פ ט ת
